

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

13. Imperator ab Amphilochio veniam petens.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

lens consilium coxit, toti Ecclesiæ profuturum. Paulo enim post facinus dignum memoria fecit; & utiq; alijs quoq; imitandum, si mortales tam facilè pro Christi gloria, quàm pro Principum oblectatiunculis, stulti sustinerent reputari. Quippe occasionem captavit, ut cum alijs Præsulibus in aulam venientibus, & ipse veniret. Ibi, uti mos, & par erat, cum alijs Episcopis Imperatorem quàm decentissimè consalutaivit. Recta inde ad filium ipsius, qui admodum nuper ad Imperium lectus fuerat, digressus, cum impolitè atq; inurbanè gestuque subrustico tractare cœpit. Neque enim eadem illi, quæ patri eius, obseruantia honorisque signa exhibuit; sed, tanquam si de vulgo, aut coloni terræ filius esset, ita cum eo, quasi cum puero colloquens, manūque eum, contra omnes leges aulicas, demulcens: *Salve & tu, ô puer*, inquebat. Hæc cum videret Theodosius, senem Amphiloichium ætate despere existimabat, & utiq; rudiore animo, rusticum, nõ aulicum, in aula, agere cogitabat. Itaque simplicitatem hominis instruendam censuit, docuitque, quibus cærimonijs filius esset salutandus. Iterum erras, ô Imperator, non tu illum, ille te docebit: tui, non illius mores sunt culpandi.

XII.

Audijt igitur Amphiloichius Imperatorem, instructionemque illius, leui risu, refutans quasi per contumaciam, respondit: sufficere filio eius iam exhibitum à se honorem. Hoc dicto Theodosius ira percitus, & non secus, ac si filius atroci iniuria affectus esset, grauitè commotus, Episcopum delirantem, cum conuicio, abduci iussit. Cithara ut sonet, percipienda est: idem huic Episcopo accidit. Tangebatur iam & satellitum manu ignominiosè foras protrudebatur, cum renidente ac sereno ore cõuersus, consiliūmq; in animo occultatum sonantissima voce pferens: *Videsne, ô Imperator, inquebat, quàm tu indignè illam filio tuo iniuriam sèras? Vides, quàm vehemèter & incensè, ob compellationem minus urbanam decentemq;, in me, exardestas? Sic scilicet existimare te oportuit, succensere etiam cælestem Imperatorem & Patrem Vniuenti, propter eos, qui non communem illi tribuunt honorem, sed dissimilem & longè minorem Patre vocare audent.*

XIII.

Hic vidisses, quid diuina possint. Etenim Imperator, cum inde rem actam intelligeret, & verba illa confidentissimè aptissimèque prolata admiraretur, velut fulmine ictus, ita quàm primùm sacerdotem Dei ad se accersuit, atque ad pedes eius cecidit.

edit veniam petens, publicaque voce professus est, non Episcopum, sed se simplicem fuisse atque ignorantem; neque aliter, quam ipse dixisset, se rem habere. Igitur in ea sententia confirmatus, postea eos, qui aliter, quam Nicææ statutum fuerat, opinarentur, extremè auersatus est. Contentiones in foro, & inanes conuentus inhiuit, disputationibus, de Deo & natura eius, finem omnino imposuit, & constitutione publicè proposita, periculum, qui ei non parerent, denunciauit, pœnasque, contra hoc edictum acturis, seuerissimas est comminatus. Ita factum, vt, Arianis & Euno-
mianis pulsis, τῆ ὁμοουσιᾶς consubstantialis fidei professores Ecclesias moderarentur. Ita astutiam simplicitas supplantauit.

Liceat saltem mihi, ex hac historia, aliquid discere, si alij nolunt. Nempe illud disco, vt non diffidam simplicitati meæ, sed quæ ad diuinum honorem; quæ ad Religionem orthodoxam & conseruandam, & propagandam; quæ ad iustitiam pacis & belli obtinendam faciunt, & quæ mihi à bono Genio, immò à bono Deo suggeruntur, ea, cum locus aut tempus iubet, liberè proferam. Si apud Principum aures, si in curia Regum, si in maximis aulis mihi locus non est; saltem illis identidem occinam, & circa illorum aures circumsonabo, qui proximi sunt Principibus, qui Regum aures tenent apertas, qui cuiuscunque Dynastæ aut curiam, aut animam habent, occupantque. Non sum exercitatus in schola Machiaveli; non didici gryphos; non sectatus sum artes & ambages Politicas; at meliorem magistrum Spiritum S. humilibus promissum inuocabo, quia *inspiratio omnipotentis dat intelligentiam. Beatus homo, quem tu erudieris, Domine, & de lege tua docueris eum.* Sapientior enim euadet, quàm Athenienses, & omnes Mundi sapientes. Timebat Moyfes, cum eum Deus mitteret ad Pharaonem, & dicebat: *Obsecro, Domine, non sum eloquens ab heri & nudius tertius.* Etsi enim eruditus esset, omni sapientia Ægyptiorum, & vt Origenes ait, eloquentia incomparabili, tamen *ab heri, & nudius tertius*, postquam Deum loquentem audiuit, intellexit ruditatem suam; sicut rusticus, licet, cum iumentis suis comparatus, sapiens videatur; collatus tamen Doctoribus imperitiam suam agnoscit; ita Moyfes vidit, omnem humanam sapientiam, coram Deo, stultitiam esse. Sed Deus illi dixit: *Quis fecit os hominis, aut quis fabricatus est mutum?* Age igitur, quod agis, tu linguam dabis, ego suggeram verba.

C c

Aposto-

XIV.

Tob. 32. 8.

Psal. 93. 12.

Exod. 4. 10.